

A tocsogós talaj némiképp kedvét szegte ugyan, de eltökélten caplatott a zombékos felé, hátán, mint mesebeli lények alaktalan púpjá, tornyosult a hátizsákja. Strapabíró darab volt a zsák, szürkészöld, terepszínű anyagból varrott, egy volt katonától vette a bolhapiacon a kilencvenes években, amikor mindenki áruba bocsátotta, amiért pénzt remélhetett, hogy teljen a konyhára, pakli cigire, miegymásra. Ez a zsák túléli magát is, ha rendszeren ápolja a szjait meg a csatját – dicsérte portékáját az árus, ő meg rábólintott, erős varrású darabnak nézte, megtömhetőnek. A legjobb vásárlásom volt – mondta azóta gyakorta, mert a zsák valóban bevált, szinte egygé nőtt a gerincével, úgy odasimul még degeszre tömve is a hátra. Aznap hajnalban is ebbe rakodott bele, bár a szemerkélő eső miatt esőkabátot kellett húznia, bizott benne, hogy nem csúszkál majd a kabáton a zsák, legfeljebb a hevedereinél marokra fogja. Kimérten lépkedett, csizmatalpa alatt cuppogott az iszap. Nehéz rothadásszag ingerelte orrát. Bűzik már ilyentájt, nyárelőn a nádas. Kézfejjével megtörölte homlokát, s kissé gyorsított a léptein, szeretett volna kiérni a villám sújtotta fához, mielőtt a felhők mögül előbújna a hold karéja. Ez olyan Matula bácsis, berekbéli kaland – gondolta, miközben megpróbált átjárót vágni magának a nádban. Az öreg pákász tekintetét érezte a hátában gyerekkora óta, valahányszor a nádasban bóklászott, vagy a leshelyről a madarakat tanulmányozta. Csak lassan, megfontoltan – mondogatta magának az öreg szavajárásával –, ha a berek titkai kellene, meg kell tanulnod előbb a nyelvét, hogy kifaggathasd. Végre kiért a tisztásra, az árnyékban lopakodva, négykézláb közelítette meg a leveles ágakkal álcázott leskunyhót, csak beérve, lekuporodva szusszantott, a homály ellenére gyakorlott mozdulatokkal oldotta ki táskája száját, s a kellékeket sorra kipakolta. Fehér kenyér, rántott hús, termoszban kávé, az ülepe alá kényelmes ülőpárna. Hosszas ottlétre rendezkedett be, jó néhány órányira még a hajnali derengés. Ötödször jött szerencsét próbálni a héten, remélte, hogy ezúttal sikerül lekapnia őket. A lesnyílás padkájára rakodott, hogy keze ügyében legyen minden, s ő maga is oda könyökölt, pillantásával a villám sújtotta fát kereste. Akár egy ősi csontváz, nyújtózott göcsös ágaival az öreg kőris, fölötte, a felhők mögül ki-kivillant a hold karéja. Muszáj, hogy megjelenjenek – dűnnyögte, miközben távcsövével a fa környékét pásztázta. Hirtelen zakatolni kezdett a szíve. Mozgást vélt látni. Bal szemmel hunyorított, mutatóujját gépe kioldó gombjára illesztette. Lassan oszlani kezdtek a felhők, akár ha ecsettel toldanák meg őket, egyre hosszabbra nyúltak az árnyak. Végre meglátta az elsőt. Utána még egyet. Mintha karcsú, súlytalan tollszobrok ereszkedtek volna le az egyik ágra.

Kategória: ÖrkényLátó

Denumire autor: Csík Mónika

Látó Szépirodalmi Folyóirat